

сж Българи, които живяхж въ едно село или въ единъ градъ, по нагатакъ съзнаието имъ неотиваше: тѣ неможаж да са възвисижтъ до тамъ, и да си представижтъ, че и тѣ сж народъ, както и другитѣ народи, и йоще народъ немчлочисленъ.

Българскіятъ народъ, като си изгуби самостоятелността на народна, и като изгуби съзнаието за собственината си народностъ, и като зе да сществува като отдѣлни единици, той естествено трѣбаше да са стреми къмъ други нѣкой си народъ, за да стане членъ на този народъ, защото неможеше да остане посрѣдъ пѣтътъ, ни милъ ни драгъ, а трѣбаше да са прилѣпи къмъ нѣщо си цѣло, на което да са счита часть и той. Народъ безъ единство неможи да живѣе. Това е исторически законъ. Този законъ на пѣлно са осмществи на Българитѣ. Българитѣ престанахж да живѣжтъ като *народъ Български* и, противъ волята си, трѣбаше да са слѣжтъ съ други чуждѣ тѣмъ народъ и, споредъ обстоятелствата и условіята, въ които тѣ сж намѣрвахж, трѣбаше да са слѣжтъ съ гръцитѣ, които успѣхж да придобѣжтъ Българитѣ, като плячка отъ правителството. Българитѣ зехж да са срамувжтъ отъ името *Българинъ* и даже го памразихж, защото думата: „*Българска народностъ*“ бѣше само пуста дума безъ сѣка дѣйствителностъ, и зехж да са стремѣжтъ да приѣмжтъ дѣйствителната гръцка народностъ, която бѣше припозната и отъ правителството. Съ една дума българитѣ зехж да са погърчватъ. Погърчаванието (или подобръ да кажъ духовното самоубійство на българитѣ са захвана йоще отъ паданието на българското духовенство и са продължаваше до преди 30 години, додѣ най подиръ почти цѣлъ български народъ бѣше са обърналь въ гръцки. Прѣди 30 години въ сичкитѣ български градове до единъ почти българитѣ са наричахж гръци, нерачахж да хортуватъ по български, а сѣ по гръцки. Но най много за съжालаваніе бѣше това, че тѣзи мними и самозванни *Еллини* бѣхж